

dischte over de ellenden van den winter, over de toenemende slechtheid der dienstmeisjes en over de eigenaardigheden van „Dokter.”

„Hé Frank!” riep oom Theo, „hoe kom jij hier verzeild?”

„Wel oom, ik moest u spreken.”

„En waar kom je van daan?”

„Van Amsterdam.”

„Zoo, ik meende dat jij op zijn dichtst in Kamschatka zat en hoe gaat het je vrouw?”

„Mijn vrouw?”

Juffrouw Bol schikte wat aan de koffietafel en spitste intusschen een van haar groote ooren.

„Weet je wat juffrouw,” sprak de dokter, „mijn neef komt zoo zelden en ik wil hem graag tracteeren. Maak die pastei klaar, welke je laatst zoo goed gelukt is. Daar was een kip in en ham, geloof ik!”

„Dat is ook wat moois! Dokter bestelt maar en vraagt niet hoeveel tijd er noodig is zoo'n pastei te maken. Een Engelsche pij, noemen ze dat meneer Frank en verbeeld u, dat zou ik voor de koffie moeten klaar maken; het moet drie uur in den oven staan, als je beliest.”

„Nu geef dan wat ham en eieren, en geen praatjes meer.”

„Als uwe mij uit de kamer hebben wil dokter, zeg 't dan rondit. Ik ben niets nieuwsgierig en ik ben 't Goddank ook nooit geweest naar anders mans zaken, als u dat maar weet en Brechtje is van morgen weggebleven, dat moest ik u ook nog zeggen, en zoo houd ik 't niet langer vol, 't is slaven van den vroegen morgen tot den laten avond, nooit een oogenblik rust en een zuur gezicht en allerlei bestelling en bereddering op den koop toe. Vraag u maar aan meneer, hoe de juffrouwen in Amsterdam bij meneer zijn Ma een ander leven hebben, ik pas er langer voor”

„Juffrouw, is de hamomelette klaar.”

„Nu weer omelette, dokter weet zelf niet wat hij wil.”

De dokter hief zijn koele, strenge oogen naar de huishoudster op en vervolgde haar zoolang met zijn blik totdat zij, slecht op haar gemak, de kamer uitging en de deur met een smak achter zich toetrok.

„Oom, ik vind uw levensgezellin voor- en achteruit gegaan,” zeide Frank glimlachend.

„Hoe zoo!”

„Vooruitgegaan in brutale welbespraaktheid, achteruit in eerbied.”

„Och ja, zij wordt oud, en 't valt haar hoe langer, hoe moeilijker haar kleine vleugeladjudanten te tyranniseeren want zij heeft den naam van Xanthippe door 't heele dorp. Enfin, ik heb er den last en het gemak van, niemand anders. Maar antwoord me nu op mijn vraag van daareven. Hoe gaat het jou levensgezellin, je echte, ware gezellin, je vrouw?”

„Weet u er dan niets van, oom?”

„Waarvan?”

„Wel, dat, dat zij mij in den steek heeft gelaten.”